

«Χριστός ενηθρώπησε, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος / Ορθόδοξη πίστη](#)

του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Αθανασίου

Η περίοδος μέχρι τα Χριστούγεννα είναι ιδιαίτερα ευλογημένη από το Θεό, γιατί μας οδηγεί λειτουργικά και εορταστικά προς την κυρία ημέρα, όπου η Ορθόδοξη Εκκλησία εορτάζει το γεγονός της γεννήσεως του Χριστού. Όπως όλες οι γιορτές της Εκκλησίας μας έτσι και τα Χριστούγεννα δεν έχουν ένα χαρακτήρα μόνο αναμνηστικό, αλλά κύριος σκοπός είναι να μετάσχει ο άνθρωπος μέσα σ' αυτή τη χάρη, που δίνει ο Θεός διά των εορτών της Εκκλησίας μας.

Είναι παρατηρημένο μέσα από την πείρα των Αγίων και των Πατέρων της

Εκκλησίας μας ότι αυτές οι μέρες διακρίνονται για την υπερβάλλουσα χάρη η οποία διαχέεται από τον Θεό και το Άγιο Πνεύμα στους πιστούς και είναι σταθμοί μέσα στη ζωή μας από τους οποίους μπορούμε να αντλήσουμε αυτή τη χάρη και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος.

Βέβαια, καθημερινά εορτάζουμε το μυστήριο της γεννήσεως του Θεού Λόγου και μετέχουμε σε όλη τη ζωή του Κυρίου με την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας. Η Εκκλησία μας μάς παρέδωσε κάποια πράγματα τα οποία τηρώντάς τα βοηθούμαστε να προχωρήσουμε πνευματικά. Πρώτα μας ετοιμάζει με την περίοδο της νηστείας. Η νηστεία βοηθά τον άνθρωπο να ξεκολλήσει το μυαλό του από τα γήινα πράγματα, βοηθά τον νου του στην προσευχή, σπρώχνει την καρδιά στην αναζήτηση της Θείας Χάριτος, κινεί την καρδιά εις προσευχή και ένωση μετά του νοός, καθαρίζει το σώμα από τις ροπές προς τα πάθη και την αμαρτία. Γενικά ως μέσο, το οποίο ο ίδιος ο Χριστός μας παρέδωσε, θεωρείται από τους Πατέρες ότι είναι από τα πρώτα και βασικά όπλα στον πνευματικό αγώνα. Βέβαια, νηστεία δεν είναι μόνο των φαγητών. Είναι η νηστεία από όλες μας τις επιθυμίες, στα έξοδα, ενδύματα, εκδηλώσεις, στο τι ακούμε και στο τι βλέπουμε. Εφόσον είναι καιρός νηστείας είναι και καιρός ελεημοσύνης. Οι πρώτοι χριστιανοί κατά τη νηστεία διέθεταν το υπόλοιπο των χρημάτων που τους περίσσευε από τα καθημερινά πράγματα για ελεημοσύνη.

Άλλο πνευματικό όπλο είναι, η εξομολόγηση. Προσερχόμαστε στο μυστήριο της Εξομολογήσεως, για να καθαρίσουμε την ψυχή μας από όλα όσα ως άνθρωποι έχουμε προσλάβει μέσα στα καθημερινά μας γεγονότα και τις περιπέτειες της καθημερινής μας ζωής. Ο Θεός δεν απαιτεί να γίνουμε αναμάρτητοι, γιατί αυτό είναι έξω από τη φύση μας. Μέσα στην αδυναμία μας βρισκόμαστε αντιμέτωποι με πάθη, αμαρτίες, αδυναμίες και τις ελλείψεις μας. Γιατί αμαρτία δεν είναι μόνο η παράβαση του νόμου του Θεού, αλλά είναι και η έλλειψη της αγάπης μας προς τον Θεό, η βίωση της στροφής της ψυχής μας προς τον Θεό. Το ότι δηλαδή καλούμεθα να αγαπήσουμε απόλυτα τον Θεό και όμως δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε είναι η ουσία της αμαρτίας μας.

Πέραν της νηστείας, ελεημοσύνης και εξομολόγησης ένα άλλο πνευματικό όπλο είναι η προσευχή. Αυτό το διάστημα αν ο χριστιανός γεμίσει τον χρόνο του με προσευχή, κυρίως με τη μονολόγηση της νοεράς προσευχής και την επίκληση του ονόματος του Χριστού, θα έχει συνεχή κοινωνία με τον Θεό, η οποία ετοιμάζει την καρδιά προς την κοινωνία με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Ένας χριστιανός δεν περιμένει να έρθουν οι 25 Δεκεμβρίου, για να γιορτάσει τη γέννηση του Χριστού. Ωστόσο είναι από την πείρα των Αγίων ότι αυτές οι μέρες είναι σημαδεμένες από την αγάπη του Θεού για μας και υπάρχει περίσσια χάριτος.

Επομένως προετοιμαζόμαστε έτσι και αντιμετωπίζουμε την εορτή των Χριστουγέννων όσο μπορούμε πιο πνευματικά χωρίς να καταργήσουμε και όλες τις κοινωνικές και οικογενειακές υποχρεώσεις, αφού ο άνθρωπος δέν είναι μόνο ψυχή αλλά και σώμα. Έτσι συμμετέχει στη χαρά της γεννήσεως του Κυρίου μας ψυχή τέ και σώματι και αυτό είναι πολύ σπουδαίο, γιατί η Εκκλησία μας διακρίνεται για την πνευματική της ισορροπία. Το ότι τα λειτουργικά βιβλία γράφουν ότι την ημέρα των Χριστουγέννων γίνεται κατάλυση εις πάντα, είναι γιατί οι Πατέρες ήθελαν να δείξουν ότι η γιορτή των Χριστουγέννων είναι γιορτή που αγκαλιάζει όλον τον άνθρωπο, ο οποίος φαιδρύνεται και στην ψυχή η οποία αγάλλεται μέσα στην προσευχή και στις πνευματικές θεωρίες αλλά και στο σώμα, το οποίο προσλαμβάνει την υλική τροφή λύοντας τη νηστεία και μετέχοντας σε κοινωνία αγάπης με τους αδελφούς του. Ο Χριστός δεν καλεί τον άνθρωπο μόνο σε πνευματικές εξάρσεις, αλλά καλεί όλον τον άνθρωπο.

Γι'αυτό στην Ορθόδοξη παράδοση τις ημέρες των Χριστουγέννων οι χριστιανοί εόρταζαν και στην Εκκλησία και στις οικογενειακές και κοινωνικές τους επαφές. Όλος ο κόσμος συνεορτάζει και όλη η κτίση και τα πάντα γιορτάζουν αυτό το γεγονός. Την ημέρα των Χριστουγέννων οι Άγγελοι δοξολογούσαν και αινούσαν τον Θεό, διότι υπάρχει μία συγκεκριμένη εισβολή του Θεού Λόγου στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο Χριστός γεννήθηκε σαν άνθρωπος τη συγκεκριμένη ημέρα και αυτό είναι σπουδαίο για τη θεολογία της Εκκλησίας μας και τη ζωή μας, γιατί εμείς δεν είμαστε χριστιανοί που πιστεύουμε σε μία θεωρία που έφερε ο Χριστός στον κόσμο, αλλά είμαστε χριστιανοί, γιατί πιστεύουμε στο πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός είναι για μας το παν, δεν είναι η διδασκαλία του το παν αλλά ο ίδιος. Και αν ακόμη κάποτε χαθούν τα κείμενα της Αγίας Γραφής, δεν θα μειωθεί σε τίποτα το έργο του Χριστού, διότι και η Γραφή και η Διδασκαλία μας οδηγούν στον Χριστό. Γι'αυτό ο Χριστός ήρθε στον κόσμο, για να μας δώσει τον εαυτό Του όχι για να μας πει μία διδασκαλία. Ο ίδιος ήταν ανάγκη να γίνει άνθρωπος, γιατί ο Λόγος του Θεού έπλασε τον Αδάμ και έπρεπε να τον αναπλάσει και να γίνει Αυτός ο νέος Αδάμ, ώστε γενόμενος ο ίδιος άνθρωπος, να μας δώσει τη δυνατότητα να εγκεντριστούμε σ'Αυτόν να μπολιαστούμε στο δικό Του σώμα και να γίνουμε κληρονόμοι της βασιλείας του Θεού. Γι'αυτό ήταν μέσα στην πάνσοφο πρόνοια του Θεού η σάρκωση του Θεού Λόγου, για να μας δοθεί η δυνατότητα να κοινωνήσουμε με τον ίδιο τον Θεό. Ο Λόγος έγινε τέλειος άνθρωπος άνευ αμαρτίας, ταπείνωσε τον Εαυτό Του και πορεύθηκε αυτό τον δρόμο της ενσαρκώσεώς Του, για να μας διδάξει αυτή την ταπείνωση. Να μας δείξει ότι έγινε άνθρωπος για μας και ότι δεν βδελύχθηκε τη φύση μας, την πτωχεία μας και γεννήθηκε όπως ένα μικρό παιδί. Αύξανε όπως ένας κανονικός άνθρωπος, ήταν απόλυτα τέλειος άνθρωπος και απόλυτα τέλειος Θεός, ώστε με το παράδειγμα της παναρέτου ζωής Του και με την ίδια την υπόστασή Του να μας δείξει ποιό δρόμο να βαδίσουμε. Ο Απ. Παύλος

λέει ότι έγινε κατά πάντα όμοιος με μας και ανέλαβε την ανθρώπινη φύση και έτσι έγινε σύμφυτος με τη δική μας φύση, για να δώσει σε μας την ελπίδα και τη δυνατότητα να πορευθούμε μέσα από την ανθρώπινη μας αδυναμία, τα προβλήματα και τον πόνο μας έχοντας πάντοτε μπροστά μας αιώνιο πρότυπο τον ίδιο τον Χριστό μας, που αυτός είναι η παρηγοριά μας, ο αρχηγός μας και ο τελειωτής της πίστεώς μας.

Αυτές τις μέρες ψάλλουμε: «Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε, Χριστός επί γης, υψώθητε». Ο Χριστός ήρθε όχι κατά φαντασία αλλά κατά πραγματικότητα σ' αυτόν τον κόσμο, μ' αυτά τα προβλήματα, τις δυσκολίες. Ήρθε για να υψώσει τους ανθρώπους πάνω από τον κόσμο αυτό και να μας δώσει ως μόνιμη κιβωτό την Αγία Του Εκκλησία. Όταν μπορούμε μέσα στην Εκκλησία και εναποθέσουμε στον Χριστό την τραγωδία της υπάρξεώς μας και εκεί ταπεινά παρακαλέσουμε τον Χριστό να μας υψώσει εκ των πραγμάτων του κόσμου τούτου και να έρθει στην καρδιά μας να κατοικήσει, τότε είναι αδύνατο ο Χριστός να μην επισκεφθεί την καρδιά μας. Ο Χριστός εγεννήθη στον πιο ευτελή τόπο, σε μία σπηλιά που ήταν στάβλος, για να μας δείξει ότι κατέρχεται μές στη σπηλιά της καρδιάς μας, η οποία είναι γεμάτη με τα άλογα πάθη μας. Φτάνει εμείς να το ζητήσουμε. Περιγράφεται ένα όραμα του Αγίου Ιερωνύμου, που ασκήτευε στη Βηθλεέμ, όταν είδε τον Χριστό ως βρέφος στη φάτνη προσευχόμενος η καρδιά του σκίρτησε από αγάπη και είπε: «Χριστέ μου, τι δώρο να σου προσφέρω; Οι μάγοι Σου πρόσφεραν τα δώρα, οι ποιμένες την προσκύνηση, οι άγγελοι τον ύμνο». Τότε ο Χριστός του είπε: «Ιερώνυμε, το δώρο που θέλω να μου κάνεις είναι οι αμαρτίες σου, θέλω να μου προσφέρεις τον εαυτό σου».

Αυτός είναι και ο λόγος που ήρθε στη γη ο Χριστός. Όχι για να καλέσει τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς σε μετάνοια. Έτσι για τον σημερινό άνθρωπο τον ταλαιπωρημένο, τον κουρασμένο, τον θλιμμένο, ο οποίος συνθλίβεται και πολιορκείται μέσα από τα ποικίλα ρεύματα που υπάρχουν εναντίον του, ο Χριστός είναι η μόνη ελπίδα, είναι ο μόνος χώρος που ο άνθρωπος μπορεί να ξεκουραστεί. Ο Χριστός είναι ο πατέρας μας ο οποίος μας περιμένει.

Έτσι σ' εμάς απομένει να ζητήσουμε τον Θεό, να τον παρακαλέσουμε να έρθει, μέσα μας και ο Χριστός από την άπειρη αγάπη που έχει, αμέσως θα βρεθεί μέσα μας. Όπως λέει στη Γραφή «έτι λαλούντος σου ερώ, ιδού πάρειμι», ενώ ακόμη μιλάς, θα σου πω ότι είμαι ήδη παρών.

Επομένως είναι χαρμόσυνο το μήνυμα της ημέρας των Χριστουγέννων. Ο Χριστός κατέρχεται κοντά μας και κατερχόμενος μας ανεβάζει. Αυτός κατήλθε πρώτος στη γή για να μας ανυψώσει. Ειδικά στην εποχή μας βρισκόμαστε σε μία αλματώδη πρόοδο της επιστήμης. Ο χριστιανός ο οποίος βιώνει την πραγματικότητα του

Χριστού σαν του μόνου γεγονότος το οποίο είναι το μόνο καινό υπό τον ήλιο, δεν πρέπει να διακατέχεται από φόβο μπροστά στην καθημερινότητα, μπροστά στις σύγχρονες εξελίξεις και τα προσφερόμενα πράγματα. Αλλά σαν ελεύθερα παιδιά του Θεού, άνθρωποι οι οποίοι έχουμε μέσα μας τη βεβαία ελπίδα της παρουσίας του Χριστού, μπορούμε, από μόνοι μας να κρίνουμε ανάλογα με την πνευματική μας κατάσταση και ανάλογα με τις εντολές του Θεού και με ό,τι μας παρέδωσαν οι Άγιοι Πατέρες μας, τι από όλα όσα μας προσφέρει ο σύγχρονος κόσμος και πολιτισμός θα προσλάβουμε ή όχι. Είναι όμως απαραίτητο να μην κολλούμε φανατικά σε τύπους και να χάνουμε την ουσία. Η ουσία είναι η σάρκωση του Θεού Λόγου στον κόσμο. Έτσι αν ο χριστιανός είναι άτομο που αγωνίζεται και προσεύχεται, έχει τη συνείδηση που τον προφυλάσσει και του δείχνει μέχρι ποιού σημείου μπορεί να μετάσχει των αγαθών των ημερών, για να μη χαθεί η ουσία του γεγονότος των Χριστουγέννων.

Περιοδικό «ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ», Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού, τεύχος 69ο.

Πηγή: isagiastriados.com